

netop, at Fiskebestanden dér udfør er den rigeste langs hele Kysten fra Blaavandshuk til Thyborøn.

I denne Kommissionsbetænkning fra 1900 var der Enighed om, at man maatte ikke lægge Udløbet saa langt mod Nord som ud for det, vi kalder den aabne Fjord; man skulde lade det blive et Sted i Nymindestrømmen, i det lange Løb, som strækker sig fra den aabne Fjord ned til Nymindegab. Det kan ikke udtales tydeligere, end det er udtalt i denne Betænkning. Den nævnte Kommission, hvis Formand var Admiral Bruun, og hvori H. C. V. Møller og Nøkkentved og mange flere havde Sæde, blev nedsat i 1887, men afgav først Betænkning i 1900, saa den gik ret grundigt til Værks. Side 133 i Betænkningen staar følgende: „Tilvejbringelsen af et aabent Udløb direkte fra Fjorden til Havet maa Kommissionen derfor af Hensyn til Landbrugets Interesser bestemt fraraade, fordi et saadant Udløb vil give Anledning til Oversvømmelse af Engene til meget ubehagelige Tider.“ Mere tydeligt og klart kunde man ikke sige det, men dette har man ikke villet holde sig efterrettelig senere. I samme Betænkning foresloges det endvidere, at man skulde lægge en Baadehavn ved Nymindegab og se at lade Sandpumperen „Nymindegab“, som allerede i 1898—99 var begyndt at arbejde, holde Nymindestrømmen og Nymindegab aabent, med hvilke Formaal for Øje det var bygget. Det viste sig ogsaa, at Sandpumpeskibet „Nymindegab“ gjorde god Nytte og kunde gennemskære Nymindestrømmen imod det, vi kalder Vesterlandssiden, det vil sige den vestlige Grænse ved Holmslands Klit, og kunde i Løbet af kort Tid forebygge, at Sandet aflejrede sig saa stærkt udenfor Nymindegab, at Baadene ikke kunde komme ud.

Som bekendt er der meget Ingeniørarbejde i Holland, og Ingeniørerne dernede har Ord for at være meget dygtige. Der blev da privat tilkaldt en hollandsk Ingeniør, som hed Dirchs, og han erklærede, at det kunde vist lade sig gøre at lave et Udløb ud for den aabne Fjord, men man maatte have omkring 50 Millioner til at sikre det. Saa lod man ham rejse, det var alt for stor en Sum, mente man. Imidlertid var man blevet klar over, at Skern Aa-Deltaet ikke kunde tilstrækkeligt afvandes, men at der maatte foretages en Regulering af Skern Aaen. Mærkeligt nok havde man ikke hittet paa at regulere Skern Aaen før. Det gik man nu i Gang med, og samtidig var Sandpumperen „Nymindegab“ i Gang ved Ny-

mindegab, og alting gik fredeligt og godt en seks—syv Aar; og der foreligger ikke i Ministeriet fra den Tid nogen Klager hverken fra Landbruget eller fra Fiskeriet. Denne Sandpumper arbejdede imidlertid saa fortrinligt, at man fik Lyst til at faa den op til Ringkøbing, og en skønne Dag blev den kommanderet derop. Det var noget, som den vedkommende Minister foretog mod den daværende Vandbygningsdirektørs Villie, det kan jeg sige aldeles bestemt. Vandbygningsdirektør Otterstrøm, som nu ikke er mere, skrev, efter at Skern Aa-Reguleringen var foretaget, en lille Pjece, hvori han sagde som saa: Kan jeg nu ikke herved bevise, at jeg har haft Ret, da jeg sagde: Kom I med Vandet ud i Ringkøbing Fjord, saa skal jeg nok sørge for, at det kommer ud i Havet. Det var det, han holdt paa, indtil han maatte tage sin Afsked.

Til denne Fredsperiode paa syv Aar hører en lille Episode, som jeg vil kalde Episoden Paulli. Vi var saa velvillige ved Finansloven for 1895—96 at bevilge Ringkøbing Købstad, som stadig klagede over, at der var for langt til Nymindegab, 7,000 Kr. til fri Raadighed, for hvilket Beløb den selv kunde engagere, hvilken Ingeniør den vilde, og lade ham fremsætte Forslag om et nordligere Løb. Byen engagerede cand. polyt. Paulli af København. Han lavede saa et Projekt og kom derved til det Resultat, at naar Arbejdet skulde gøres solidt, og der skulde bygges Moler ud i Havet, saaledes at Sandvandringen ingen Indflydelse fik paa Værkerne, og saa at Aabningen ikke lukkede sig — altsaa noget lignende som det, vi taler om i Dag —, vilde det koste 30 Mill. Kr. Da han havde indgivet dette Projekt, sagde man fra Ringkøbing Bys Side: Det kan ikke nytte at komme med det til Rigsdagen, for det gaar den ikke ind paa, og man spurgte ham, om han ikke kunde lave et Projekt til 5 Mill. Kr. Jo, det kunde han ogsaa, og saa lavede han et til 5½ Mill. Kr. — men han anbefalede det ikke. Denne lille Begivenhed har jeg villet omtale, for den er saa belærende.

I 1908 blev der bevilget 127,000 Kr., og i Marts 1910 blev Hvide Sande aabnet. Alting gik vel indtil den 5te og 6te November 1911; det var endda et Stykke Tid. Saa begyndte Stormene at rokke ved Værkerne, og de udvidede Løbet, saa at det slet ikke kom til at ligne det, det var begyndt med at være. Da var det, at Vandbygningsdirektøren nedsatte den saakaldte Ingeniørkommission, der bestod af cand. polyt. Ingeniør C Hummel, København, en